

mand som Oberst Bjerregrav, en gammel Krigsinvalid, en Fædrelandsforsvarer! Han maa jo være lige til at kysse!“

I pligtmæssig Beundring opslog Hr. Sivertsen igen sin skrydende Latter, men stoppede pludselig op, da han mærkede, at de andre holdt sig alvorlige. Per tabte herefter helt Besindelsen. Med et Slag af Knoen i Bordet rejste han sig, graa i Ansigtet, og sagde:

„Jeg vil gøre de Herrer opmærksomme paa, at det er Dem, der har haft Bud efter mig — ikke omvendt. Jeg skulde derfor mene, at det tilkommer mig — og ikke Dem — eller nogen anden — at stille Betingelser.“

Han satte sig under isnende Tavshed. Alle saae hen paa Max Bernhardt, der atter sad med Haanden under Hovedet og saae ned for sig med halvt tillukkede Øjne. Hans blodløse Ansigt havde antaget det uhyggelige, stivnede Udtryk, som det plejede at faa, naar han i Tankerne udfærdigede en Dødsdom. Han havde i Mellemtiden vekslet et Par hastige Øjekast med Vekslerer Herløv. Denne sad med begge Armene paa Bordet og luede med sit store, rødfede Hoved, som sov han indvendig; men i Virkeligheden var han lysvaagen og havde med et lille, bekræftende Nik beseglet Pers Skæbne. .

„Det er altsaa Deres Mening,“ — tog nu Max Bernhardt tilsyneladende ganske ligegyldig tilorde — „at De ikke vil gøre Oberst Bjerregrav — og dermed os — den ønskede Indrømmelse?“

„Ja.“

„Og det er Deres endelige Svar?“

„Absolut!“

„Ja — mine Herrer! — saa er vi færdige. Vort Forslag er ikke bleven akcepteret, altsaa lader vi Sagen falde. Jeg tager neppe fejl i, at der ikke har været nogen stærk Stemning for den hos de Herrer, saa jeg skal undlade at udtale nogen Beklagelse i Anledning af Resultatet.“

Hermed rejste Max Bernhardt sig. Og en efter en stod nu ogsaa de andre op, de fleste med en Følelse af Lettelse ved saa uventet hurtigt at være bleven befriet for dette i deres Øjne død-